

Ik droomde dat ik staatssecretaris was

Ondanks diverse vaccinaties en boosters en de nodige voorzichtigheid kreeg ik recent toch te maken met een corona-besmetting. Ik zocht dekking onder de wol, waar ik in dromenland in één keer alle problemen in asiel- en vreemdelingenland oploste.

Het begon niet echt goed, want ik moest me melden bij de strafgevangenis op Scheveningen, omdat ik stiekem de beleidsregels voor gezinshereniging ten nadele had aangepast. Ook had ik gelogen over mijn bevoegdheid om gemeenten aanwijzingen te geven om opvang voor asielzoekers te regelen. En dan had ik voor mijn medewerkers ook nog de instructie ‘Bij twijfel niet horen’ uitgevaardigd.

Toen ik even wakker werd haalde ik opgelucht adem. Ik hoefde niet naar de gevangenis, maar kon kijken naar mijn voormalige ambtgenoot in Denemarken die wel veroordeeld was. Niet omdat zij geld en goederen van asielzoekers had afgepakt om hun opvangkosten te kunnen betalen (voortreffelijk idee trouwens) maar omdat zij asielzoekende echtparen onrechtmatig van elkaar had gescheiden.

Even later bevond ik me in een groot tentenkamp van het Rode Kruis. Brutale artsen probeerden mij een dwangmedicatie te geven, maar ik wist weg te vluchten. Ik reed met een grote boog om IKEA heen – het idee om op grote schaal stoelen en bedden in te kopen had wel enige cosmetische charme, maar ik vond het toch niet echt bij mij passen om op de grasvelden enig comfort te creëren.

Onderweg met de dienstauto passeerde ik het mooie en uitgestrekte dorp Pimpelpaars. Daar zou ik tussen de tientallen inwoners makkelijk honderden asielzoekers kwijt kunnen. Door mijn enthousiasme om deze opvanglocatie aan de man en vrouw te brengen, reden mijn chauffeur en ik abusievelijk over een dorping heen. Het leek me toen toch beter om het plan even in de ijskast te zetten.

Ik mijmerde wat over het structureel laag houden van het aantal IND-medewerkers, en vroeg de chauffeur om conform het partijprogramma met 130 km per uur naar Den Haag te rijden. Daar meldde ik me bij de vrijdagse vergadering van het kabinet. Ik struikelde over de Delftsblauwe schoenen van de minister van Wonen, en betoogde maar meteen dat hij moest zorgen voor woningen en nog eens woningen, zodat de uitstroom van stathouders uit de AZC's gestaag op gang zou komen. De minister lachte minzaam: hij had mij liever *inside pissing out* dan *outside pissing in*.

Daarover in verwarring verlegde ik mijn aandacht naar Brussel en de regels die daar zijn uitgevaardigd. Ik kon toch ook de instroom beperken door elke Dublin-claim die maar enigszins mogelijk was, ook werkelijk te leggen? Als ik die Dublin-claimanten dan allemaal in een aso-AZC zou opvangen, had ik minstens twee vliegen in één klap geslagen. En asielzoekers met een status in Griekenland konden er ook wel bij, want zij waren zo asociaal dat ze niet daar bleven maar hier naartoe kwamen, dus die zou ik vanuit het aso-AZC terugsturen naar Griekenland.

En stond niet achter iedere asielzoeker een gezin van minstens zes personen? Als we het verwezenlijken van het recht op gezinshereniging afhankelijk maakten van het beschikking hebben over een woning, moesten al die gezinsleden even in de wachtkamer. Dat was volgens mij niet in strijd met de Brusselse regels, en door de bouwcrisis vanwege de stikstofproblematiek zou er zoveel vertraging ontstaan dat men in alle hoofdsteden van de wereld zou denken: toch maar *niet* naar Nederland komen – tenzij natuurlijk voor een gouden paspoort.

Voor uitvoering van het terugkeerbeleid, altijd verwaarloosd door mijn ambtsvoorgangers, had ik ook een mooi idee. Het is algemeen bekend dat bepaalde bevolkingsgroepen hun identiteitsdocumenten verbergen in hun lichaamsopeningen. Als er bij aankomst op de aanmeldlocatie zou worden gevisiteerd, konden wij al die documenten veiligstellen – en gebruiken voor terugkeer, bij voorkeur direct na de achtdaagse procedure.

Als juridisch geschoold persoon keek ik natuurlijk ook nog even naar de rechtshulp. Voor asielzoekers konden we de procedure niet meer korter maken, maar we konden wel de vergoedingen van hun advocaten verlagen – of niet verhogen. Dan zou de rechtshulp, gezien de gemiddelde leeftijd van de asieladvocaten, letterlijk en figuurlijk binnenkort uitsterven. Tot die tijd zou ik voor ingewikkelde akkefietjes met belastinggeld de landsadvocaat blijven inschakelen om mij te vertegenwoordigen in rechte, zodra het mij en mijn ambtenaren boven de pet ging. En natuurlijk zou ik steeds in hoger beroep gaan, als een brutale rechter mij de les zou lezen. Ten slotte zou ik blijven vasthouden aan mijn mantra: nooit en te nimmer zal ik het driejarenbeleid weer invoeren...

Maar gelukkig, voor iedereen: ik ben geen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, zelfs niet in het diepst van mijn dromen en gedachten. Dus het bovenstaande zal niet gebeuren – en is ook nooit gebeurd.